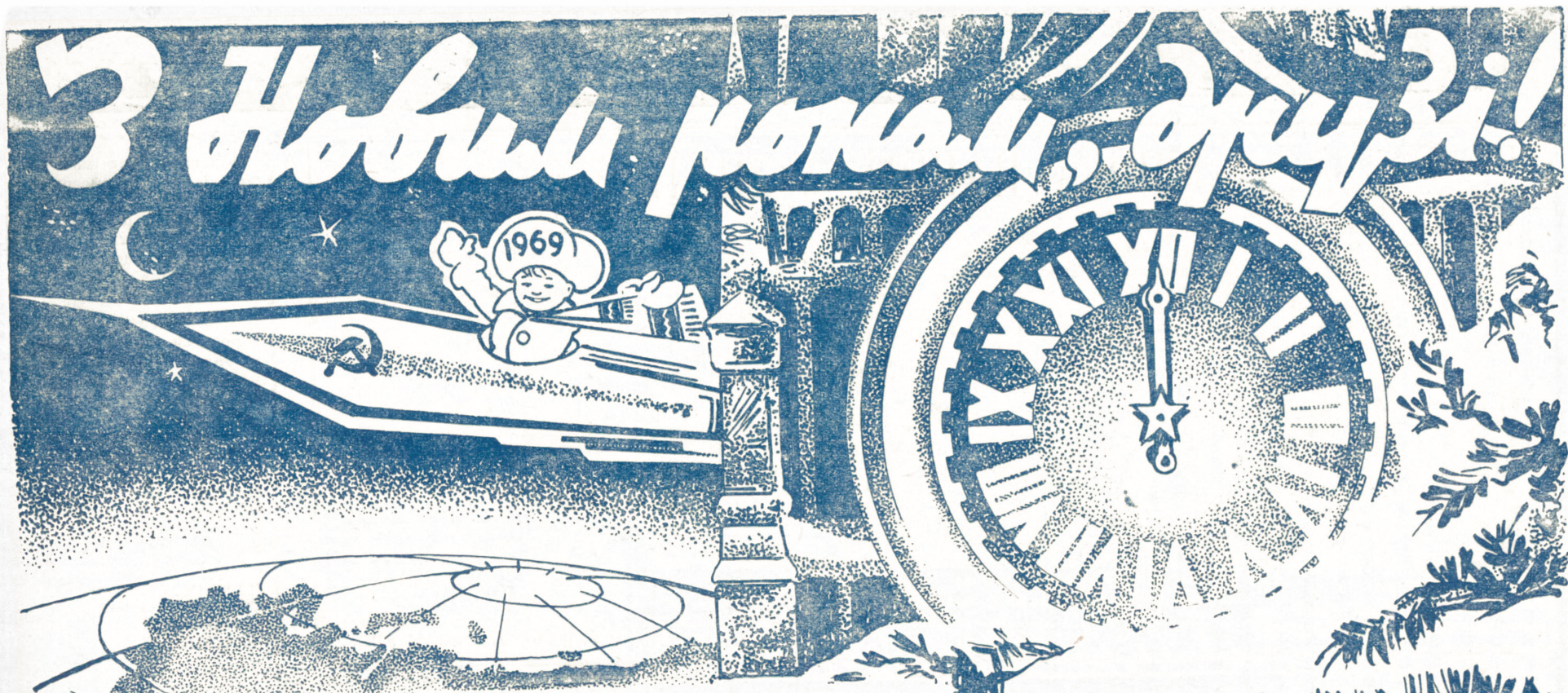

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 2-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 1 (79)

Середа, 1 січня 1969 року

Ціна 2 коп.

РІК ЧЕТВЕРТИЙ П'ЯТИРІЧКИ

Сьогодні, першого січня 1969 року, почався четвертий рік п'ятирічки.

Кожний новий рік у нашій країні приймає від свого попередника все, що зроблено радянськими людьми, і наближає нас до заповітної мети — комунізму. І в цій естафеті часу і праці рік 1969-й має неабияке значення. Адже передуватиме він великій знаменній даті — 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

Радянський народ, тісно згуртований навколо Комуністичної партії, під її мудрим керівництвом, починає четвертий рік на міцній, хорошій основі, на тій трудовій та інтелектуальній напрузі, яка була властива для праці і духовного життя радянських людей в минулому році.

Завдання, які поставлено перед радянським народом у Новому році, великі і відповідальні. Планом четвертого року п'ятирічки передбачено збільшити виробництво промислової продукції на 7,3 процента. В галузі сільського господарства завдання року випливає з рішень жовтневого Пленуму ЦК КПРС. Обсяг

сільськогосподарського виробництва має збільшитися на 6,1 процента. Особливо велика відповідальність тваринників — вони зобов'язані повніше забезпечити потреби країни в м'ясі й інших продуктах.

Новий рік ознаменується далішим розвитком науки і культури, зростанням добробуту радянських людей.

Рік четвертий п'ятирічки відкриває чудові перспективи в дальшого розвитку і нашого Українського товариства глухих. На всіх ділянках його діяльності передбачено прогрес, зростання. І, насамперед, це стосується промислової бази, тобто економіки Товариства. Нещодавно президія Центрального правління УТОГ затвердила виробничий план промисловості системи Товариства на 1969 рік, розроблений згідно з проектами планів учбово-виробничих підприємств. Цим планом передбачається збільшення випуску товарної продукції на 8,1 процента. План по реалізації продукції, яку випускає УВП, затверджено в сумі понад 80 мільйонів карбованців.

Зростає в 1969 році й обсяг капітального будівництва. Загальна сума виділених для цього коштів становить 6 мільйонів карбованців. Виділено також кошти на житлове будівництво за частковою участю в сумі 2 мільйони карбованців.

Багато у цьому році треба зробити по дальшому організації зміцненню Товариства, покращанню умов праці і побуту трудящих глухих, підвищенню їх політичного, культурного і технічного рівня, покращанню їх добробуту.

Цьогорічна програма розвитку виробничої бази Товариства, як і завдання по дальшому поліпшенню обслуговування членів УТОГ, є великою і відповідальною справою.

Немає сумніву в тому, що колективи учбово-виробничих підприємств, робітники державної промисловості, трудівники села — всі члени УТОГ докладуть всіх зусиль, щоб успішно справитись із поставленим перед кожним трудящим завданням четвертого року п'ятирічки і тим самим підготують гідну зустріч 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

ОЛЕКСА НОВИЦЬКИЙ

ТОБІ, ВІТЧИЗНО...

Як час летить!.. Свистять у вуха
Вітри історії — ясу
Співають!.. Серце б'ється, слуха
Високий пульс свого часу.

Земля і небо — ближче, ближче
Одне до одного! Це ми
Підносимось все вище й вище,
Щоб зватись справжніми Людьми...

І так щодня, і так щороку:
У глиб!

У даль!

У далечині!

У путь нових світань, широку,
Не зупиняючи ні кроку —
В нову, прекрасну височину!

Я знаю: не дано нікому
Змінити путь, спинити наш рух,
У наростанні всеземному
Енергій, сили і напруг!

О рік мій шістдесят дев'ятий,
Будь засівом нових пісень,—

Тобі, Вітчизно, торувати
Дороги ць прийдешній день!

Світи ж ти Ленінські зірничі,
В роздоли йди безмежних піль,
Розколиши моря пшениці,
Вогненні лий потоки криці,
Мій спів, моя жага, мій біль!..

Лиш так стрічаєм день роботи —
Як штурм, як подвиг трудовий,
І — як політ в нові висоти,
Тебе стрічаєм, рік Новий!

Одна з кращих ударниць комуністичної праці, верстатниця-клеїльниця пакетів хлорвінілової дільниці Львівського УВП-2, Є. М. Куть. В Новому, 1969 році піде дев'ятнадцятий рік її роботи на підприємстві. Ставши на ленінську трудову вахту, Є. Куть виконує норми виробітку на 120—130 процентів.

РІК ТОМУ, тобто з січня 1968 року, наше підприємство почало працювати за новою системою планування та економічного стимулювання. Приємно усвідомлювати, що протягом усього цього часу із місяця в місяць, із кварталу в квартал успішно виконувалися всі виробничі завдання.

Всім відомо, що одним з головних показників у нових умовах господарювання є реалізація товарної продукції. Річний план по цьому показнику перевиконано.

Від нової системи вираш має і підприємство, і кожний робітник. Середня місячна зарплата кожного працівника УВП зросла у порівнянні з тим же періодом минулого року на 13 карбованців.

Нові умови праці виявилися не лише прогресивним методом

ОСНОВА НАШИХ УСПІХІВ

господарювання, але й діючим засобом виховання людей. На підприємстві покращала трудова дисципліна, зросла продуктивність праці. Тепер робітники самі стали зацікавлені в економічній сировині і матеріалів, у підвищенні якості продукції і в зменшенні втрат від браку. Зменшилась кількість робітників, які не виконують норми виробітку.

На виробництві велика увага приділяється зниженню собівартості виробів при одночасному покращанні їх якості. Гасло: «Радянське — отже відмінне» — стало законом нашого життя. Саме тому продукція нашого підприємства випускається лише першим сортом і рекламації не має.

В успіхах підприємства ве-

лика заслуга наших передовиків, ударників комуністичної праці. Їх досвід поширюється під девізом: «Умієш сам — навчи товариша».

Ми пишаємось нашими передовиками пресувальниками Л. Бутченко, К. Коваленко, Н. Запорожесь, складальницями електровиробів Н. Калиниченко, А. Гавриловою, О. Струковою, гальваніками А. Давидовським, Р. Сиделевою, робітниками карнизної дільниці Н. Тришечкіною, А. Кулебякіною, В. Низельником, які достроково закінчили річний план.

Нашим успіхам, безперечно, сприяло також і невпинне піклування про людину-трудівника, створення для цього хороших умов праці і житлових умов, організація культурного

відпочинку. У 1968 році побудовано нові приміщення відділу головного механіка, термічного і компресорного відділення; повністю реконструйовано пресувальне відділення електроарматурного цеху; благоустроєно ідально на 60 місць.

Наше підприємство у минулому році одержало 47 квартир, у які поселилися кадрові робітники П. Жила, С. Мальцева, В. Снопик, В. Дяченко, А. Петров і багато інших.

З великим піднесенням працює наш колектив, ставши на ленінську трудову вахту. Партийна, профспілкова і комсомольська організації підприємства очолюють це піднесення, мобілізуючи колектив на боротьбу за дострокове виконання завдань четвертого року п'ятирічки.

О. ФУДИМ.

Директор Донецького УВП.

Кілька легких мазків пензлем, і біла фарфорова ваза враз заграла натхненними барвами Поліського краю, а обличчя живописця засвітилося радістю. Він ще раз глянув на неї, відклав у бік і взяв до рук іншу...

Іван Арсентійович Савенок народився в селі Гладковичах на Житомирщині. З ранніх літ його оточували казкові краєвиди і голубі озера Полісся. Ознайомившись з основами малювання під час навчання в Житомирській школі-інтернаті, він вирішив присвятити своє життя мистецтву і після закінчення навчання приїхав працювати на Коростенський фарфоровий завод. Тут І. Савенок ось уже 12 років трудиться над розписом фарфорових виробів. Свої знання і здобутий досвід він охоче передає молодим майстрам.

На фото: І. А. Савенок.

НОВОГОДНІЕ УЗОРИ

Погуляв по городу без шума,
Дед-Мороз, седая борода,
Всех искусством удивить задумал,

Заострил свой белый карандаш.

А затем, призвав всю генциальность,

С рукавицы отряхав снег,
Он рисунок, звонкий и хрустальный,

Виртуозно вывел на окне.

Серебрится сказочное чудо,
Изумляет радужной игрой.

Посмотрите, полюбуйтеся люди,

На его рисунок голубой!

В переливах хитрого узора
Заблудились чувства и слова.

Не спешите, восхищенным взором

Побродите в мире волшебства!

На тропинках сказки может каждый

Отыскать заветную мечту.

Чудеса бывают лишь однажды,
И ловить их надо налету.

Вне сомненья — очень хочет всякий,

Чтоб мечты исполнились всеерьез,

Потому таинственные знаки
Неспроста рисует Дед-Мороз.

Ирина ДУЦЕНКО.

ОСТАННІЙ БІЙ

Черговий політінформат о р оголосив:

— Сьогодні перед вами виступить учасник Великої Вітчизняної війни Сергій Гнатович Місінський!

На сцену піднявся середнього зросту чоловік з посрібленим волоссям.

Після коротенького мімічного знаку молодій перекладачці Ровенського клубу глухих в приміщенні запанувала тиша. Сергій Гнатович якусь мить стояв мовчки, збираючись з думками, а потім схвильовано повів розповідь.

...Він народився в місті Сарнах на Поліссі. Тут у злиднях минули його дитячі роки. Ще змалку хлопчик залишився без матері, а мачуха, що прийшла господаркою в дім, примусила батька у всьому коритися їй. За любов'ю до нової дружини старий Гнат інколи забував, що у нього є діти. Не раз побиті різкими деспотичної мачухи, вони змушені були втікати з дому. Малому Сергію-кові всього довелось покуштувати: він працював у багатіїв на різних роботах, а почував у хлібі або на горніщі.

П'ятнадцятирічного юнака взяли пастухом до лісника в Овруцький повіт. Пізніше Сергієві Місінському довелось працювати сторожем на городі, в школі та робітником в пекарні.

У 1920 році Сергій вступив добровольцем у І Кінну армію та незабаром захворів. Коли видужав, Поліський край знаходився під владою польської шляхти. Довелось хлопцеві знову йти гнути спину на пана.

...З радістю зустрічали сарненці радянських солдат-визволителів, що принесли зі собою свободу на західні землі України. Сергій пішов служити до лав Радянської Армії і став сапером.

Під час Великої Вітчизняної війни сотні кілометрів пройшов Сергій зі своїми однополчанами-саперами під градом куль. Не раз прощався з бойовими побратимами, які навічно залишилися лежати на українсь-

ких нивах та на галявинах білоруських лісів. А невдовзі і його тяжко поранило.

Це сталося наприкінці 1944 року. Частини Радянської Армії міцно стискували кільце навколо одного прибалтійського міста. Фашисти чинили скажений опір. Під час прориву оборони противника сапер Сергій Місінський знаходився на передовій лінії вогню і попав під масований обстріл ворожої авіації. Коли все стихло, бійці не долічили кількох товаришів. Не було серед них і їх старшого друга Сергія Місінського. Пізніше санітари знайшли його присипаного землею. На їх запитання він нічого не відповів.

— Відкрив очі, наче після важкого сну, — розповідає Сергій Гнатович. — У вухах шумить. Я говорю і не чую.

Санітари запропонували евакуюватися в тил, але він відмовився і разом зі своїми однополчанами взяв участь у ліквідації ворожого угруповання. Бій за те прибалтійське місто виявився для нього останнім. Тяжко пораненого і оглушеного ударною хвилею його відправили до польового госпіталю. Рана довго не заживала, але лікарі зробили все можливе в двобій з смертю.

Після демобілізації Сергій Гнатович повернувся до Сарн і працював скрізь, де його праця приносила користь людям. З 1947 року він живе в Рівно. Зараз Місінському йде 66 рік, але він не любить сидіти без діла — працює листоношею і дворником; ходить без палиці швидко, бо каже, що «душею ще молодий і серце не старіє». Сергій Гнатович гаряче любить природу Поліського краю і влітку часто виїжджає в Клеванські та Оржівські ліси по гриби. Але не тільки для роботи та відпочинку знаходить Місінський час. Він часто виступає перед молоддю. Ось і зараз знайшов цікаву тему бесіди з біографії свого життя.

В. ЦИБА.

Ровно.

ПРАЦЕЮ СЛАВНИЙ

Уже багато років у Плосківському лісовому господарстві трудиться член УТОГ Михайло Петрович Лізанець. За сумлінну працю йому присвоєно звання ударника комуністичної праці.

Нещодавно у Нововорітському клубі відбулися збори трудящих глухих. Виступаючи на цих зборах, М. П. Лізанець сказав:

— Радянська влада допомогла мені стати людиною, і я хочу віддячити їй чесною працею на благо Батьківщини. Готуючи гідну зустріч ленінській даті, я працюватиму ще з більшим запалом.

М. ГАСНЮК.

Перекладач Нововорітського клубу глухих Закарпатської області.

НАРИС

БРАТИ

Рано і якоесь раптово прийшла у Новомиколаївку весна отого тисяча дев'яност сорокового року. Пригадують старі люди, що десь у кінці березня три дні і три ночі лютувала завірюха, трицять двадцятиградусний мороз і несамотий вітер скиглив у димарях та шпурляв снігом у вікна. А потім розступилися на небі білі кудлаті хмари і виглянуло сонце. З півдня повіяло теплом. І зразу ж заплакали селянські стріхи. Поля зарябили. А в переряжки і долини з передгір'я задрозкотили дружно струмки. На вулиці виспалося мале і старе. У небі заклекотало стоголосе птаство. Прийшла весна.

У першій декаді квітня, коли зійшов сніг і трохі підсохла земля, колгоспники артілі «Жовтень» вийшли в поле. Той перший день весняної сівби справді був святом для всього села, як бувало це і в минулі роки. Така вже тут традиція. Не вийшов у поле разом з іншими лише Павло Олександрович Козус, бо його дружина Олена саме народила близнят — двійко хлопчиків. І ця подія також схвилювала всіх, як і перший день весни, як і дружний вихід усієї артілі в поле. Все ж сівба сівбою, але хату Козусів ніхто не минув. Не було тієї людини в селі, яка б не зайшла і не побажала щася новонародженим, не поздоровила б їхніх батька й матір і не випила б за здоров'я малат чарчину горілки.

— Як же їх звати? — питають люди.

— Борис і Олександр! — гордо відповідає батько.

— А де ж...

Мати перебиває сусіда та й, посміхаючись, показує рукою:

— Оцей, що біля мене — Борис, а з краю — Олександр...

— А вони ж й-й-й однакові-сінькі. Переплутати можна...

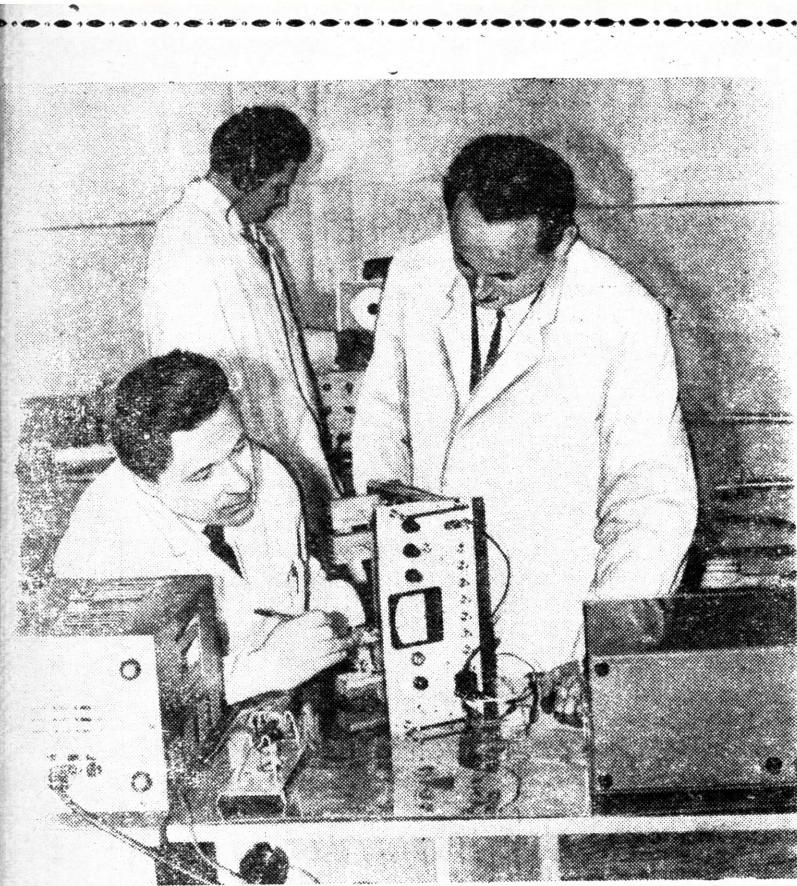
— Нічого, не переплутаються...

Уже зазеленіли ярі хліба і білим цвітом вкрилися дерева. Зелена, важка діброва переплітувалася з зеленими гонами, що дарували хліборобів за його щедрю працю неабияку надію на добрий врожай. Аби тільки стебло колосок утримало. Аби тільки його гроза не побила та спека не висушила...

Тільки в одній сім'ї потухла радість і з темних кутків виповзла туга. Адже близнята Борис і Олександр, як виявилось, народилися глухоними. Після такої звістки хвора мати залишилася прикутою до ліжка не на один день, а ще на кілька місяців. Підвелася вона десь пізньої осені, коли її хлопці вже почали спинатися на ноги, завдаючи неабиякого клопоту старшим своїм сестричкам Наді і Раї.

Проїшла у матері хвороба — зникла і туга. Виходить, що і горе буває не таким страшним, як малюється. Хлопчики на диво росли чудовими. Незабаром батько з матір'ю і сестри звикли до них і не могли ними натішитися.

Павло милувався дітьми невдовзі. Повернувшись надвечір з военкомату, він притиснув близнят до грудей і якусь мить задумався. А вони теж притихли, не зводячи з постарілого батькового обличчя свої великі очі. Може дитячі серця відчували, що ось зараз батько поставить їх на холодну долівку селянської хати. Потім піде кудись назавжди і вже більше ніколи не візьме їх на руки.

Минулого року Київське дослідне підприємство приступило до випуску слухового апарату «Звук-12», який розроблено конструкторами ПКБ УТОГ. Цей прилад з нетерпінням чекають школи-інтернати туговухих дітей. Дослідні зразки апарату «Звук-12» вже встановлено в Київській, Полтавській та Феодосійській школах-інтернатах.

Цех, в якому створюється «Звук-12», поки що невеликий (фото справа). В ньому багато світла, всюди чистота. За монтажними столиками сидять робітники в білосніжних халатах. Вони добре усвідомлюють всю важливість дорученої їм справи.

На фото (зліва): начальник цеху сурдотехніки Я. Донін (стоїть праворуч) перевіряє прилади у радіомонтажників А. Гуліна та І. Кундиревича.

НАКРЕСЛЕННЯ ПАРТІЇ—В ЖИТТЯ

Рішення жовтневого Пленуму ЦК КПРС — бойова, творча програма для працівників сільського господарства по дальшому піднесенню виробництва зернових і технічних культур, овочів та продуктів тваринництва.

Наш колгосп імені Леніна — один з передових в районі. В цьому році рілники зібрали на площі 1366 га по 22 центнери озимої пшениці з кожного гектара, по 17 центнерів насіння соняшника на круг. Добре вродила кукурудза, картопля, овочі.

Непоганих успіхів добились і наші тваринники, зокрема, свиноферма, на якій я працюю. При збав'язанні одержати по

12 ділових поросят від кожної свиноматки ми одержали вже по 20,9 поросяти. Наша ферма міцно утримує першість серед тваринницьких ферм району.

У працюю в кормоприготувальному цеху, готую корм на 1300 голів свиней. Справа не легка і відповідальна, бо залишити ненагодованим такий гурт свиней було б не тільки незрозумілим вчинком, але й великим збитком. Справді, добре приготовлені корми швидко засвоюються, поросята у двомісячному віці мають уже до 20 кілограмів живої ваги. Щомісяця ферма одержує 40—56 центнерів приросту живої ваги тварин, які поставлені на відгодівлю. Зараз ми від-

годуємо 850 голів свиней проти 500 по плану. Тільки за 10 місяців цього року я приготував біля 800 тонн запареного корму.

Працюю на фермі і член УТОГ Іван Швед, він підвозить і подрібнює корми. Працює сумлінно, перевиконує щоденні завдання.

Наш колгосп носить ім'я Володимира Ілліча Леніна. До 100-річчя з дня народження великого вождя і вчителю трудящих колгоспники готують нові трудові подарунки.

Г. ЛІСЮК.
Колгоспник артілі ім. Леніна, член УТОГ.
Софіївський р-н.
Дніпропетровська обл.

Про що думав батько? Про що думали німі близнята, дивлячись на свого батька?

— Бережи, Олено! — тільки й сказав дружині.

— Хворію я, Павле. Сам знаєш...

— Дівчата допоможуть. А хлопців у люди виведи! — і пішов з хати, затамувавши біль розлуки у своєму серці. Не знав тоді ніхто, ні Олена, ні Павлові діти, та й сам Павло не знав, що через місяць — два розпочнеться війна. Не знали, де і в якому місці розчавить його ворожим танком або розмете на шматки німецьким снарядом. А буде ж воно, буде. Мине чотири роки від дня народження хлоп'ят. Зайде мати в хату морозного вечора. Стане перед братами-близнятами і, розгорнувши задубілими пальцями папірець, прочитає зледенілим голосом гіркі, як полин, слова: «Пропав безвісті».

Не почують тих слів брати-близнята, але зрозуміють, що скоїлось велике лихо, і заплачуть теж гіркими, як полин, сльозами. І втішатиме їх всіх одна Рая, бо ж Наді теж в хаті не буде, адже вона, як і батько, одягне сіру солдатську шинель і піде захищати рідну землю від орд фашистських.

Так воно насправді сталося. Хоч і ждали батька ще довго, та він не прийшов з фронту. Вернулася лише Надя. І зразу ж за навчання взялася, яке було перервано війною. Перекопувала вона й матір, щоб віддати Бориса й Олександра в школу-інтернат глухих дітей. Але мати ні за що не хотіла відпускати від себе дітей.

Десь через три роки після війни, коли братам-близнятам виповнилось по дев'ять літ, вони вперше усвідомили своїм дитячим розумом, що в них не стало матері. Потягнулися вони тоді всім серцем до старшої сестри, у якій в той час народився син Микола і теж глухонімий. Через кілька років

у неї народився син Леонід. І знову — глухонімий...

Відвезла Надія братів Бориса й Олександра у харківську школу-інтернат глухих дітей. Перед тим, як їхати з рідного села, взялись хлоп'ята за руки і пішли знайомою стежкою до джерела, де їм часто доводилось пити воду; не забули віддати й мамину могилу. До батька б теж пішли, та не знають, де він. Адже, пропав безвісті!

Місто, велике і людне, вразило братів, і вони насторожено зустріли його. Та це було лише деякий час, може з місяць чи два. А потім обвиклися, до всього при звичайлись. Батька й матір, піклування сестри замінили їм у школі-інтернаті вихователі. Особливо вони відчували необхідність такої теплоти і ласки, материнської ніжності, коли не стало старшої сестри Наді. Це все знайшлося тут, у школі. Це все було дано їм. Та не легко це було зробити, бо ж діти довгий час перебували в родині, відірвані від навчання, від виховання, і, нарешті, від тактих, як вони самі. Скільки треба було докласти сили й умінь, щоб навчити братів розуміти й читати з губ, щоб дати їм необхідні знання, які даються дітям у школі...

Тринадцять років пройшло, як один день. По два десятки виповнилось братам-близнятам. Почали уже вуса непомітно пробиватися і в Бориса, і в Олександра. Пора вже й у люди виходити, на широку дорогу життя. Йти туди, де чекають на тебе твої ровесники, щоб стати на зміну своїм батькам, матерям, братам і сестрам. Але ж діти — діти. Звикли вони до вихователів, до школи, до колективу.

Не згладив час, не вивітрив з їхніх голів і все те, що вони бачили на своєму віку, відчували своїм серцем. Ось тільки одного вони не можуть вирішити ще й зараз: на кого хто схожий. Борис, каже, що

на батька, а Олександр запечує. Ні, каже, ти на матір схожий. А всі гадають так: і на батька схожий брати, і на матір. І серце у братів таке ж добре і тепле, яким воно було і в батька, і в матері.

Нелегко було братам залишити й школу-інтернат, оту другу домівку, яка підготувала їх до свідомого життя і зробила найголовніше — навчила їх бути справжніми людьми нашого часу, дала їм навички професії. Саме завдяки цьому через місяць Борис і Олександр стали самостійно працювати слюсарями четвертого розряду в сталеливарному цеху харківського заводу ім. Малишева.

І тут, у цеху, як і там, у школі, їх оточує дружний, тільки вже робітничий колектив.

Двадцять п'ять чоловік у бригаді і лише двоє з них — глухі. Це — брати Козус. Але бригада — одна сім'я, одна думка, єдина мрія. Тут спільно завойовано найпочесніше звання — бригади комуністичної праці. Колектив допоміг братам успішно закінчити вечірню школу робітничої молоді. Є мрія і на майбутнє — продовжувати навчання в інституті. Та це буде потім, пізніше. А сьогодні...

Сьогодні, коли місто одяглося у новорічний наряд, Борис поспішає після зміни до свого брата в гості. Бо ж Олександр одружився, і в нього є син, якому ось уже сім місяців. І зовуть його теж Олександром.

Кричить наймолодший Олександр, ретує на всю квартиру, а побачивши дядька Бориса, стишує голос і сміється, і тягнеться рученятами вгору всім тілом, вперед тягнеться.

Стоять брати біля коляски поруч, і теж радіють. Теж усміхаються. Може, оце і є частинка отого щастя, яке йшло до них з самого дитинства через довге, тривожне життя.

Ів. ГАЙ.

Харків.

ЖИВУТЬ НА СЕЛІ ПОДРУГИ...

Вечорі. Вулиці заповнюються притишеним гомоном. Десь на краю села раптом злетіла пісня та й понеслася аж до самого обрію. То дівчата повертаються з поля.

Любить Настя такі вечори. Пригадує, як з дитинства мати привчала її до праці. Вчила доньку відрізати добро від зла. Виполовала у дитячій душі найменші пагігці себелюбства, вкладала в серце зерна любові до людей, до праці. Може, саме тому в селі Бішкін кажуть про Настю Ольховик, що вона має добре серце. І щедро тепло його завжди дарує іншим. Хоч сама Настя часом і сумує, нарікаючи на свою долю, — погіршений слух.

На фермі дівчина вправно поряється біля телят, і відчуваєш, що вона майстер своєї справи. Це тепер, а був час, коли починала з азів. Якось вранці Настя помітила, що теля в крайньому стійлі щось не так жваве, як інші. Принесла пійла. Воно ткнулося було пити, а потім відійшло.

— Ну, що з тобою, Зіронець? — погладила телятко. — Бадьорись!

Вдень побачила, що корм залишився цілим, а теля не піднімалося на ноги.

Настя кинулася за ветеринаром. Покликали й зоотехніка. Але врятувати теля не вдалося.

Взагалі та весна видалася дуже важкою. Часто хворіли телята. Інколи днями й ночами не йшла Настя з ферми. У червні телят випустили в загіннок. Дбайливо, з любов'ю доглянуті, чистенькі, вони весело вистрибували там. «Спасибі зоотехніку та ветеринару, які дуже допомогли», — згадує Настя.

Якось влітку зустріла Настя односельчанку Лїду Скляренко, яка закінчила школу глухих. Настя знала, що Лїда ще не знайшла до душі роботи. Десь їздила, але незабаром

повернулася в рідне село. Настя натякнула їй, що було б непогано піти працювати в колгосп телятницю. Лїда завагалася.

— Не справлюсь я, Насте. Мені б на фабрику.

— Якщо будеш ось так вагатися, то не справишся, — посміхнулася до неї Настя.

І Лїда прийшла на ферму. Настя, дивлячись на Лїдині незграбні рухи, сказала:

— Давай, Лїдо, разом занесемо корм твоїм і моїм телятам, — запропонувала Настя.

І все це ніби між іншим, тепло, широким. Ось Лїда і зберегла назавжди широким серцем подяку і велику повагу до своєї старшої подруги.

А вже потім і до Лїди Скляренко прийшов досвід. Звикла до своєї роботи, полюбила її, зрівнялася з Настею. Так і йдуть вони завжди поруч.

Настя і Лїда — подружки, здружені роботою. Їх об'єднує серйозне ставлення до роботи, прагнення зробити більше, краще. Подруги змагаються, і результатами змагання цікавляться односельчани.

Так крок за кроком йдуть дівчата вперед. І кроки їх стають все міцнішими, впевненішими.

Живуть на селі подружки, які не шукають щастя в скороминучих мандрах, не мріють про легкий хліб. Навпаки, працюють з повною віддачею, з вогником.

Щасливої дороги вам, дівчата!

М. ЛУЖКОВ.
Наш нештат. кор.
Лебедин.
Сумська обл.

наше ЖИТТЯ 3

1 січня 1969 р.

ЗА ЗВАННЯ ЧЕМПІОНІВ

Наприкінці грудня у Києві відбувся фінал республіканської особистої першості з шахів та шашок серед чоловіків та жінок — членів УТОГ, в якому взяло участь понад 50 чоловік. В першості з шахів серед чоловіків виступали 16 спортсменів, з них 9 кандидатів у майстри спорту та 7 першорозрядників. Жіноча команда складалась з 12 шахісток, серед яких було 5 першорозрядниць та 7 спортсменок другого розряду. Змагання, які проходились у відмінно обладнаному шаховому клубі ЦР ДСТ «Авангард», пройшли на рідкість в упертій і напруженій боротьбі.

Вже з перших турів лідерство в змаганнях захопив кандидат у майстри Ю. Зуєв (Київ), який зберіг його до кінця змагань. Він виграв 11 партій,

три зіграв вничю і лише одну програв. Набравши таким чином 12,5 очка з 15 можливих, Ю. Зуєв став чемпіоном УТОГ з шахів серед глухих 1968—1969 років.

На друге місце вийшов першорозрядник Ф. Мамонт (Київ) — 11 очок. Цей здібний шахіст показав себе в цьому турнірі з найкращої сторони. Він виграв партії в шести кандидатів і одну партію з кандидатом з вничю. По 10 очок набрали кандидати в майстри М. Глушенко (Дніпропетровськ), якому присуджено третє місце, та Л. Кейріх (Харків). П'яте місце у першорозрядника з міста Хмельницького О. Петрівського.

Змагання серед жінок також пройшли успішно. Кращі результати показали шахістки: львів'янка Т. Стеценко та В.

Філатова з Донецька. В останній день змагань лідери зустрілись між собою і гру звели вничю. В останньому турі їх наздогнала одеситка О. Хрульова. Отже, всі три вищезгадані шахістки набрали по 8 очок з 11 можливих. За таблицею коефіцієнтів перше місце і звання чемпіонки з шахів серед жінок на 1968—1969 рр. присуджено Т. Стеценко, друге місце — О. Хрульовій і третє — В. Філатовій.

У турнірі з шашок серед чоловіків змагались один майстер спорту, 7 кандидатів у майстри і 4 першорозрядники. Першість завоював майстер спорту полтавчанин Ю. Верещак. На його рахунок 6 перемог і 5 нічиїх. Ю. Верещак завоював звання чемпіона з шашок на 1968—1969 рр. Дру-

ге місце зайняв кандидат у майстри харків'янин С. Лебединець. По 7,5 очок набрали луганчанин А. Вітко та киянин Г. Дубинський. Третє місце присуджено А. Вітко. Добру підготовку на змаганнях з шашок показав першорозрядник з Дніпропетровська В. Овсяник. Він набрав 6 очок і зайняв шосте місце.

В змаганнях з шашок серед жінок, в яких взяло участь 11 спортсменок, боротьба за звання чемпіонки пройшла більш гостро і напружено, ніж у чоловіків. Спочатку лідерство захопила киянка А. Асміна, а в шостому турі її наздогнала С. Шпітальєр з Чернівців, яка продовжувала лідувати до кінця змагань. Набравши 8,5 очок з 10 можливих, С. Шпітальєр завоювала звання чемпіонки з шашок 1968—1969 рр.

Киянки А. Асміна та Т. Башкірова набрали по 7 очок кожна. Друге місце присуджено Т. Башкіровій, третє — А. Асміній.

Переможці змагань з шахів і шашок нагороджені грамотами, жетонами та цінними подарунками Центрального правління УТОГ; учасники змагань, які зайняли другі та треті місця, — грамотами та жетонами. Проведені змагання дали непогані результати. Шахісти Ф. Мамонт, О. Петрівський та шашкіст В. Овсяник виконали норматив на звання кандидатів у майстри спорту СРСР.

Змагання сприятимуть дальшій популяризації шахів та шашок серед членів УТОГ. У майбутньому передбачається проводити помімо особистих також командні змагання. Вони стануть стимулом для масового розвитку цього цікавого виду спорту.

И. ЗДОРОВИЛО.

ОГЛЯД ЗАКЛАДІВ КУЛЬТУРИ І ГУРТОЖИТКІВ

ВИСОКІ ПРАГНЕННЯ ТРУДІВНИКІВ

Діяльно готуються до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна низові відділи і первинні організації, які входять до Львівського обласного відділу УТОГ. Учбово-виробничі підприємства, заклади культури, розгортуючи соціалістичне змагання, успішно справляються із своїми завданнями.

Особливо відповідальні завдання покладаються на заклади культури, бібліотеки, червоні кутки. Адже вони повинні допомагати первинним організаціям налагоджувати масово-політичну і виховну роботу, вирішувати поставлені перед ними завдання.

Працівники відділу провели попередній огляд стану гуртожитків, клубів, червоних кутків. Перші місця присуджено Бродівському будинку культури, де директором Г. Богачик, і Золочівському клубу, який очолює О. Каденко.

Бродівський будинок культури і районний відділ УТОГ найпереводіші в нашій обласній організації. Тут досить вміло складають плани і завжди виступають їх виконують. Добре справляються зі своїми обов'язками художній керівник Л. Гринь і перекладач А. Кокошина. Будинку культури постійно допомагають керівники Бродівського УВП. Це єдині

поки що колективи в області, які працюють в тісному контакті, цілеспрямовано, від чого, звичайно, добиваються високих результатів у своїй роботі.

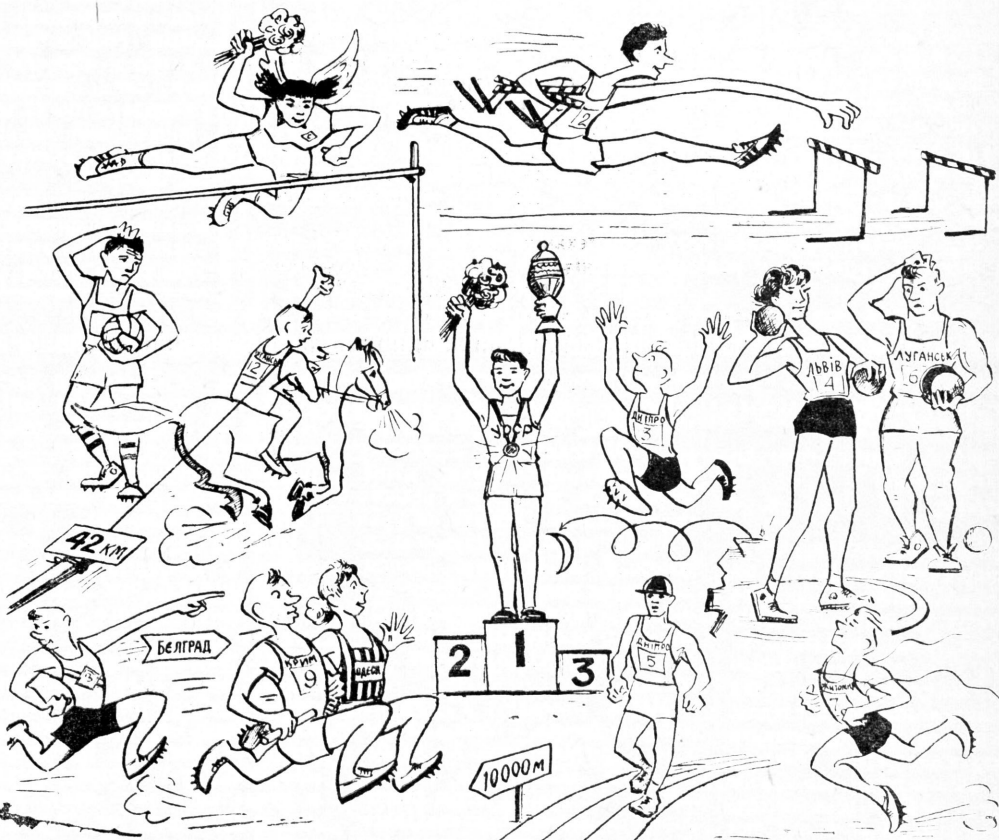
В свою чергу, колектив художньої самодіяльності Бродівського будинку культури часто виїжджає з концертами і спектаклями до сільських трудівників. Лише за 11 місяців цього року проведено понад 10 різних тематичних вечорів, більшу половину з них — на ленінську тематику, як наприклад: «Жити і працювати по-ленінськи», «Заповіти Леніна — шлях до комунізму» та інші. Організовувались також зустрічі зі старими більшовиками, ветеранами праці, вечори запитань і відповідей, читались лекції, проводились цікаві бесіди на різні теми.

Широка підготовка до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна викликає новий підйом ентузіазму всіх членів УТОГ, сприяє їх творчим досягненням, допомагає розкриттю всіх нових і нових талантів, яких у народі невичерпне джерело. Нині прагнення кожного трудівника — зустріти ленінський ювілей високими досягненнями в праці та творчості.

І. ДИНКЕВИЧ.

Голова Львівського обласного відділу УТОГ.

Хай переможуть найсильніші

1968 рік приніс спортсменам Українського товариства глухих немало перемог.

Не тільки земляки майстра

спорту міжнародного класу В. Скоморохова — луганчани раділи його успішному виступу на XIX Олімпійських іграх у

Мехіко. Ним пишаються спортсмени всієї нашої країни.

Міцно і надійно закріпились на фронті спортивних перемог киянка Т. Смирнова, одеситка І. Перова, М. Злот і М. Васильєв із Запоріжжя, П. Мосцевий і А. Белофанов із Луганська, житомир'янин М. Соцький, з Дніпропетровська О. Цоцко, М. Шершень з Вінниці, В. Лукаш і В. Мушеров із Криму.

Хочеться побажати збірній команді УТОГ з футболу теж закріпитися на першому місці, як це було в минулому.

Новорічний привіт вам, друзі, шана всім по заслугі! Тільки знайте: в Новому році будуть і нові вимоги, незнані шляхи до нових рекордів, які треба буде подолати.

Малюнок І. ГОЛУБЕВА.

Редактор В. ПІТЕНКО.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.
«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3,
Зам. 1264—5065. 68 р.

Новорічні Успішки

Славний, повний трудових звершень 1968 рік, який відкрив рік другого півстоліття Радянської влади, передав свої повноваження, відійшов в історію.

Дванадцять ударів

Марні зусилля стримати час...

Кремлівських курантів, і мільйони працівників радянських людей у цю мить дружно підняли бокали, вітаючи прихід Нового року!

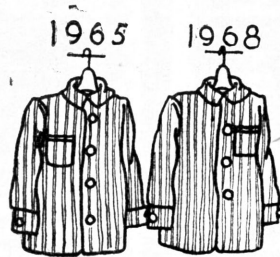
— За мир на землі! — і скільки в материнських добрих очах надії і ласки.

— За щастя! — і ніжно світаються очі у людей.

Традиційним стало, зустрічаючи Новий рік, віддавати належне старому рокуві. Радянські люди в Новий рік беруть з собою тільки все хороше, тільки хороше!

І цього разу ця традиція не була порушена, хоча дехто і намагався її порушити... Дивись, чого доброго

підніме їх стрілка, одірве від землі, незважаючи на їх бажання стримати час. І не дивно —

І без слів зрозуміло: Хоч довго — та зроблене «діло».

видно, від колективу ці керівники давно одірвались.

Бачте, їм року не вистачило, щоб виконати план по реалізації.

Е, та що там, не вистачило року. Не перевелись ще деякі керівники, яким і три роки замало. Повільно подекуди освоюють нові моделі виробів УВП, а вже, щоб нову модель створити, то й три роки замало. Прийшов два гудзики замість трьох, переставив кишеню з одного місця на друге, чи, скажімо, додав гапчик — от і нова модель, фасон новий і, звичайно, ціна нова уже красується на ярличку.

Нічого гриха таїти, є ще і такі, що люблять погріти руки на дармовинку. Роботу з нього питають з освідченням про його здоров'ячко, а лише постав вимогу законну, ці любители дармовинки враз заяву на стіл — і поминай, як звали.

Не візьмемо їх, цих людей, в Новий рік.

Всі заяви літунів Треба взяти під обстріл.

...Новий рік! Радіємо своїми успіхами, широкими, впевненими кроками йдемо по рідній землі, і скрізь горить творчий вогник радянських людей, будівників комунізму.

З Новим роком, друзі-трудівники! Нових успіхів вам у Новому році!